

ανάμεσα σε Καλό/Τέλειο και Αμαρτωλό/Ατελή κόσμο. Ο θρησκευτικός ή οντολογικός διαχωρισμός ανάμεσα σε αιώνιο θεϊκό κόσμο και πεπερασμένο κόσμο των ανθρώπων. Ο ιδεαλιστικός διαχωρισμός ανάμεσα στον κόσμο όπως θα έπρεπε να είναι (και άρα, κάπου θα πρέπει να υπάρχει) και τον κόσμο όπως είναι (άρα, τον κόσμο που μόνο κατά τύχη, μόνο ως σφάλμα, μόνο δυστυχώς, υπάρχει)... Έτσι, ο Δ έγινε για τον Νίτσε σύμβολο αντίστασης απέναντι στη χριστιανική-μηδενιστική άρνηση. Επειδή εξέφραζε μια ανάγκη που ανήκε σε μια ολόκληρη εποχή. Και πράγματι, αν μπορούσαμε να φανταστούμε τον Δ να ζει σαν άνθρωπος στα πλαίσια του σύγχρονου μηδενισμού, ίσως η καταφατική του ιδιότητα να αναδεικνυόταν και να γινόταν το κύριο χαρακτηριστικό του. Η καταφατική του τάση όμως, δεν θα ήταν ηθικής φύσης, γιατί η ηθική δεν είναι με κανένα τρόπο μέσα στα κοινά χαρακτηριστικά του Δ που μπορούμε να φανταστούμε για όλες τις εποχές. Ο Α είναι ο ηθικός. Αυτός καταφάσκει με ηθικό τρόπο. Ο Δ αντίθετα, θα έπαιζε με την ηθική. Έτσι δεν είναι; Θα έπαιζε και με την κατάφαση. Ενωώ... Δεν θα κατέφασκε σε μια συγκεκριμένη ηθική, αλλά σε όλες τους. Δεν θα κατέφασκε ακριβώς... Θα ήταν καταφατικός, ο ίδιος! Τότε όμως, πώς θα γινόταν ο θεός που ενσαρκώνει μια αντίφαση; Ο τραγικός θεός που ο Νίτσε περιέγραψε ως προστάτη της Αιώνιας Επιστροφής; Πώς, πώς θα μπορούσε ποτέ ο Δ να είναι ο θεός που επιστρέφει αιωνίως; Γιατί, αν ήταν στ' αλήθεια καταφατικός... Στ' αλήθεια... Πόσο πιο μακριά θα μπορούσε να οδηγήσει το παιχνίδι της καταστροφής και της δημιουργίας του κόσμου...;» Ο Φοίβος σιωπεί, όσο χάνεται πάλι εκστατικά στις σκέψεις του. Μία κίνηση του χεριού της Κω όμως, που ήταν ακόμα ακουμπισμένο πάνω στο δικό του, τον ξύπνησε. «Να που άρχισα κι εγώ ο ίδιος να πλάθω φανταστικές μορφές», γελάει, «προσπαθώντας να δω μια ιδέα ενσαρκωμένη σε θεό, για να καταλάβω τις ύστατες συνέπειες της λογικής της!»

«Ναι, άρχισες πάλι να βυθίζεσαι... Τώρα όμως κατάλαβα καλύτερα! Ο Δ έγινε ο Θεός της Πολλαπλότητας και της Κατάφασης, ακριβώς επειδή ο Νίτσε τον συνέλαβε μέσα στο πλαίσιο του Μηδενισμού. Σε μια εποχή όπου το Είναι διαχωρίζεται, σε Καλό και Κακό, Αληθινό και Ψεύτικο, Θεϊκό κι Ανθρώπινο... Έτσι ώστε η Ζωή, να κρίνεται πάντα ανεπαρκής: τα πάντα καλούνταν για να καταθέσουν εναντίον της. Ο Νίτσε όμως, είπε ότι αυτή η ενοχή δεν οφείλεται παρά στο χριστιανικό κόψιμο-του-κόσμου. Και έγινε ακόμα περισσότερο έτσι, από τη στιγμή που ο άνθρωπος έμεινε χωρίς Θεό. Χωρίς πίστη... Επειδή ακόμα και τότε, έμεινε ο ίδιος, στην καρδιά της ηθικής του αντίληψης. Κράτησε την ίδια άρνηση. Γι' αυτό, το να ειπωθεί το διονυσιακό Ναι σε ολόκληρη τη Ζωή, μαζί με τις αντιφάσεις της, είναι μια ανάγκη ιστορική. Όταν τίθεται στη μηδενιστική συνθήκη, έχει ακριβώς έναν αντίκτυπο: απενοχοποίησης... Υπαρξιακά-οντολογικά μιλώντας: Ο Δ καθαγιάζει την ανθρώπινη ασημαντό-